

Brag paa, og hvad man end mener om den politiske Skandinavisme, er dette ganske ligegyldigt her overfor den Kjendsgjerning, at Kjøbenhavn hidtil har havt Skaane til Op-land. Kjøbenhavn vilde aldrig være kommen til at ligge, hvor den nu ligger, hvis den ikke havde havt Skaane paa den ene Side. Det forekommer mig derfor at maatte være enhver dansk Regjerings Opgave at sørge for, at disse Baand ikke uundvending briste. Jeg skal til det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (C. Hage) blot erklære, at, naar han savnede Aand, Storhed og Tro hos den nuværende Regjering og stadig be- traagtede den som den eneste Ansidssten, for at disse tre store Landsmagter skulde kunne komme til deres Ret, vil jeg for mit Vedkommende blot afgive den personlige Er- klæring overfor ham, at det er min Over- bevisning, at det Modsatte vil opnaas, og at jeg vil haabe, at han ikke altnaar snart maa faae Svar fra en Røst, der maa be- tegnes som Aandløshedens, den smaalige Egennyttens og Vantroens Røst.

Falbe-Hansen: Det ærede Medlem for Middelfart udtalte igaar, at, naar man frem- traadte i det offentlige Liv, skulde man være mistænksom, tænke forud paa, hvad der kunde møde. Jeg tror ikke, at det er et Karaktertræk hos mig at være mistænksom, men i dette Tilfælde har jeg været saa hel- dig at være det. Naar man udarbejder en Afhandling som den omtalte, der gaar ud paa at undersøge, hvorledes Skatterne for- dele sig, maa man have et fast, klart og tydeligt Maal at undersøge efter, og jeg valgte da at tage — min Sindsbevægelse tillader mig næsten ikke at lase mine egne Ord op her. Denne Afhandling udkom sam- tidig paa to Steder — jeg gjorde igaar det ærede Medlem opmærksom paa dette — idet den samme Afhandling paa samme Tid stod i Nationaløkonomisk Tidsskrift og i Dan- marks Statistil. Det ærede Medlem sagde udtrykkelig: Jeg kjender meget godt alle disse Afhandlinger. De ere omtrent lige- lydende. Den ene staar i Nationaløkon- omisk Tidsskrift 13de Bind, hvor det, efter at jeg har udviklet den Opfattelse, som det ærede Medlem kritiserede, hedder Pag. 94: „jeg har anset det for nødvendigt at fremkomme med dette Forbehold, for at man ikke, naar jeg muligens en anden Gang skulde fremkomme med den Bemærkning, at vore Skatter hvilede for haardt paa Arbeidsklassen, man da skulde møde mig med den Indvending, at jeg jo i dette Foredrag havde sagt, at Skatterne hvilede ligeligt, maatte endog progressivt paa- de Velfaaende.“ Jeg tror, at den høitærede

Formand ikke vil paatale det, naar jeg siger, at en Kritik som den, der er bleven rettet imod mig, er lefserdig, en Kritik, der frem- træder saa alvorlig, som denne har gjort, naar Vedkommende saa dog ikke har læst det Hele igjennem. I det andet Skrift findes en lignende Notits med nogle andre Ord — jeg kan ikke finde det i Diebliffet. — Jeg beder den høitærede Forsamling om Undskyldning, jeg lider desværre af at være meget nervøs, og er derfor ikke altid Herre over min Frem- treden. Jeg overleverer herved det ærede Medlem det paagjældende Skrift, for at han selv kan konferere Rigtigheden af, at jeg forud har sagt: Det er ikke min Mening, at dette er rigtigt, og jeg venter, at man engang ved given Leilighed vil falde over mig. Jeg har her sagt: Jeg venter, at man skal falde over mig, og jeg har forud taget dette Forbehold. Hvad dernæst angaar det, som det ærede Medlem bemærkede, f. Ex. om Kaffe, da er dette sikkert lige saa upaalideligt som det An- det. Jeg har udtrykkelig, hvor jeg omtaler Kaffe, fremhævet, at Kaffeforbruget ikke for- deler sig efter Indkomsten, men at Forbru- get omtrent er ligeligt uden Hensyn til Ind- komsten, saa at Staten altsaa er i høj Grad ulige fordelt paa de forskjellige Dele af Be- folkningen efter deres Statteevne. Naar jeg dernæst et andet Sted har sagt, at de indi- rekte Skatter udgjøre en forholdsvis stor Del af de danske Skatter, saa har jeg tillige frem- hævet, at der kun var saa Lænde, hvor de udgjorde en større Del af Skatterne end i Danmark. Jeg tror, at Enhver vil erkjende, at hermed ere de Bestyldninger, som lefser- dig bleve fremsatte imod mig fra det ærede Medlems Side, tilbageviste. — Jeg skal dog endnu tillade mig at gjøre nogle Bemærk- ninger til de Udtalelser, som fremkom fra den høitærede Finantsminister. Finantsministeren bemærkede, at der ikke var Ligevægt... . Jeg frasalder Ordet.

J. Hage: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Første Viceformand (Høgsbro): Det ærede Medlem har Ordet.

J. Hage: Da jeg ser, at det ærede Med- lem er legemlig svag, skal jeg selvfølgelig ikke fremkomme med nogen Retorik til de meget stærke Udtryk, som han fremkom med. Over- hovedet er det jo en Kjendsgjerning, at, naar man har fuldkommen Uret, saa kan man næ- sten aldrig undgaa at blive vred.